

ДІЛТС

Це стало їхнім гаслом, хоча Джонсі геть не міг пригадати, хто ж із них перший це сказав. «Розплата — сука» — то його вислів. «Трахни мене, Фредді» і ще кілька подібних непристойностей, не менш яскравих, вигадав Бобер. Генрі навчив їх говорити: «Як гукнеться, так і відгукнеться», — таке типу дзенське лайно подобалося Генрі ще з дитинства. Проте ДІЛТС... от звідки взялося ДІЛТС? Кому першому це спало на думку?

Не має значення. Має значення те, що вони вірили в першу його частину, коли їх було четверо; у все в цілому — коли їх стало п'ятеро; у другу половину — коли їх знову стало четверо.

Коли їх знову стало четверо, на їхні життя мовби наповзла хмара. Стало більше трахни-мене-Фредді-днів. Вони бачили це, але не розуміли чому. Вони знали, що з ними щось негаразд — принаймні відбуваються якісь зміни, — але, що конкретно, не розуміли. Вони відчували, що потрапили в пастку, але як, яким чином? І все це було задовго до вогнів у небі. До Маккарті і Беккі Шу.

ДІЛТС — іноді це всього лише слова. А іноді ти не віриш ні в що, крім темряви. І як тоді жити далі?

1988: Мавінь Бобер може запам'ятати духом

Сказати, що шлюб Бобра виявився невдалим, — це все одно, що сказати: під час запуску «Челленджера» виникли деякі усклад-

нення. Джо «Бобер» Кларендон і Лорі Сью Кенопенські протрималися місяців вісім, а потім — *бабах* — і все, маємо те, що маємо, допоможіть зібрати довбані уламки.

Бобер узагалі-то хлопець веселий, будь-хто з його приятелів це підтвердить, але зараз настали похмурі часи. Він не зустрічається зі своїми друзями (тими, кого вважає *справжніми* друзями), окрім як протягом одного тижня в листопаді, коли вони збираються всі разом, а минулого листопада вони з Лорі Сью ще трималися, так, насправді за соломинку, але все ж трималися. Зараз же він проводить багато часу — надто багато, і він про це знає — в барах портлендського Старого порту. «Ілюмінатор», «Морський клуб» і «Паб на Фрі-стрит». Він забагато п'є, забагато курить траву і вранці має такий вигляд, що воліє не дивитися на себе в дзеркало у ванній. Очі в червоних набряклих повіках сором'язливо тікають убік, і він думає: «Час припинити швендяти по цих забігайлівках. Інакше незабаром зі мною станеться те саме, що з Пітом. Триндець і святі банани».

Досить забігайлівок, досить гулянок — ага, ідея офігенна, але потім усе повторюється, поцілуй мене в корму і щоб ви добре жили. Цього четверга він іде на Фрі-стрит, і нехай хоч зірки з неба падають, але в його руці буде пиво, в кишені косячок, а з музичного автомата буде литися стара інструментальна музика, яка чимось нагадує «Венчерз»¹. Назви цього гурту, який був популярний іще до його народження, він не пам'ятає, але добре знає цю музику, бо після розлучення став багато слухати портлендські радіостанції, які грають старі хіти. Старі хіти заспокоюють. Більшість новинок Лорі Сью знала й любила багато з них, але Бобер їх просто не розумів.

На Фрі-стрит майже нікого: може, з півдюжини хлопців біля барної стійки, і ще стільки ж ганяють кулі на більярдному столі в задній кімнаті, Бобер і трое його друзяк сидять в одній із кабінок, потягують кеговий «Міллер» і зрізають колоду засмальцьованих карт, вирішуючи, хто платитиме за наступну

¹ «The Ventures» — американський гурт, заснований у 1958 році. Відомий виконанням інструментальних рок-композицій.

порцію. Що ж це за інструментальна мелодія з такими муркитливими гітарними програшами? «Без кордонів»? «Телстар»? Не, в «Телстар» є синтезатори, а тут синтезаторів не чути. Але чи не насрати? Решта хлопців обговорюють Джексона Брауна¹, який учора ввечері виступав у муніципальному центрі і зробив ульотне шоу, якщо вірити Джорджу Пелсену, який був там.

— Я вам розповім іще про дещо ульотне, — заявляє Джордж, виразно дивлячись на них. Потім задирає гостре підборіддя і показує червону мітку на шиї збоку. — Знаєте, що це?

— Чи, бува, не засос? — трохи боязко питає Кент Астор.

— Та ти геній, бля, — говорить Джордж. — Після концерту я терся біля виходу зі сцени з іншими хлопцями, хотів автограф Джексона отримати. Чи, може, Девіда Ліндлі, він теж крутий.

Кент і Шон Робідо погоджуються з тим, що Ліндлі крутий — не гітарний бог, зрозуміло (Марк Нопфлер із «Дайр Стрейтс» — ось хто справжній бог гітари, ще Ангус Янг з «Ей-Сі/Ді-Сі», ну і Клептон, зрозуміло), але все одно він дуже й дуже гарний. У Ліндлі шалені гітарні ходи, а ще кльові дреди до плечей.

Бобер не став устрявати в розмову. Його раптом охопило бажання забратися звідси, геть із цього смердючого безглузлого бару, щоб ковтнути свіжого повітря. Він знає, до чого хилить Джордж, і це все брехня.

«Її звали не Шанті, ти не знаєш, як її звали, вона пурхнула повз тебе так, ніби тебе там і не було, та й хто ти взагалі для такої дівчини, як вона, всього лише черговий патлатик із робітників у черговому робітничому містечку Нової Англії, шанувальник гурту, але вона пройшла повз і зникла з твого життя. З твого смердючого нецікавого життя. «Шантіз» — це назва гурту, який ми зараз слухаємо, не «Мар-Кетс» або «Бар-Кіз», а «Шантіз», це їхній хіт «Трубопровід», і штука в тебе на шиї — не засос, а слід від бритви».

Він думає про все це, потім чує плач. Не у «Фрі-стрит», а у себе в голові. Плач із далекого минулого. Він проникає в голову,

¹ Clyde Jackson Browne — американський вокаліст, гітарист, клавішник, композитор, автор текстів, продюсер.

цей плач, входить у неї, як уламок скла, і, трахни мене, Фредді, хтось повинен був змусити його припинити *плакати*.

«Це я змусив його замовкнути, — думає Бобер. — Це був я. Я змусив його замовкнути. Я обійняв його і заспівав».

Тим часом Джордж Пелсен уже почав розповідати про те, як двері зі сцени нарешті відчинились, але вийшли з них не Джек-сон Браун і не Девід Ліндлі, а три кралечки з підспівок; одну звали Ренді, другу Сьюзі, а третю Шанті. Апетитні панянки, о, всі такі ногасті та смачненькі.

— Чувак, — каже, мрійливо заковуючи очі, Шон. Це повновидий маленький типчик, чії сексуальні подвиги обмежуються поодинокими виїздами до Бостона, де він вирячується на стриптизерок у «Фоксі Леді» та офіціанток у «Хутерз». — О, чувак, Шанті. — Він робить жест дrouchна в повітрі. Принаймні в цьому, думає Бобер, він профі.

— Коротше кажучи, я заговорив з ними... Точніше, в основному з нею, Шанті, і запитав у неї, чи, бува, не хоче вона дізнатися про нічне життя Портленда. І ми...

Бобер дістає з кишені зубочистку і вставляє собі в рот. Тієї ж миті ця зубочистка стає єдиним, чого йому хочеться. Ні пиво на столі, ні косячок у кишені і вже точно не порожні балачки Джорджа Пелсена про те, як він і міфічна Шанті розважилися на задньому сидінні його пікапа, «дякувати небесам хоч за якийсь прихисток, коли Джорджі йде на таран, це справжній ураган».

«Усе це нісенітниця і маячня», — думає Бобер, і несподівано йому стає сумно на душі, ще сумніше, ніж того дня, коли Лорі Сью збрала речі й повернулася до матері. Це абсолютно на нього не схоже, та раптом у нього лишається тільки одне бажання: звалити на хер звідси, наповнити легені прохолодним солонуватим повітрям і знайти телефон.

А потім його тягне зателефонувати Джонсі або Генрі, будькому з них. Він хоче сказати: «Привіт, чувак, як життя?» І почути у відповідь: «Та ну, Бобре, все ДІЛТС. Не скакати, не грати».

Він підводиться.